

Hem fet el cim!

Ramiro Orient i Moliner (Mestre de 1er)

El 24 de maig de 1994 serà una data a recordar per l'excursionisme covarxí. Quatre alumnes de 1er. nivell de Primària del col·legi públic de Les Coves, sense altre suport -si exceptuem els crits d'ànim d'altres companys i de la intrèpida Maite, mestra d'una vitalitat extraordinària- que les seves cames, el seu pulmó i molta suor, ascendiren fins els 1.813 metres i coronaven, gloriósament, el Penyagolosa.

Aquesta és la instantània, recollida per en Cristóbal, que immortalitzarà els herois.

Els seus noms són: en Carles Sales i Bellmunt, que el dia anterior a l'excursió celebrava el seu 7è

aniversari; la Gemma Muñoz i Domenech, de 7 anys; la Jèssica Serret i Llobet, amb la mateixa edat; i, finalment, l'Oscar Sancho i Ferrando, de 6 anys. Aquest darrer excursionista passarà als anals de la història escolar covarxina pel fet d'haver estat, fins ara, l'alumne de Les Coves més jove (havia de complir els 7 anys el 29 de maig) que ha fet el cim de la muntanya més elevada del País Valencià.

Els mateixos encara no són conscients de la gesta protagonitzada, però el dia que se'n adonin de l'èxit aconseguit podran dir amb satisfacció: Nosaltres, ja hem fet el cim!

Però no us creieu que aquestes persones són ge-

gants, ja que la seva alçada oscil·la entre els 1'20 metres de l'Oscar i els 1'28 de la Gemma, passant pels 126 centímetres de la Jèssica i d'en Carles. Tampoc tenen la massa muscular d'un superhome, perquè el seu pes és de 23 quilograms per l'Oscar, de 24 per la Jèssica i la Gemma i de 29 quilos pel Carles.

En canvi, sí que tenen unes ganes, una il·lusió i una força de voluntat extraordinàries.

Els seus pares -Vicent i Rosa, Joan i Teresa, Miquel i Susana, Jaume i Vicenta- poden estar orgullosos de tenir uns fills tan valents.

Jo us dono l'enhorabona.

Cançons i danses populars valencianes

Generalment les nostres cançons populars, ens venen presentades majoritàriament en quartetes, i són polivalents ja que segons el motiu, el lloc on es canten, la destinació, l'hora del dia, i el ritme, s'anomenen d'una o altra forma. Unes estan destinades tan sols per a ser cantades, cançons de batre i albaades, i altres a més de cantades per a ser ballades, seguidilles, jota, fandango i "despedida". A més tenim les danses pròpiament dites, com la corrandia o folia, la xàquera, el bolero i la pavana, i com el tema es bastant llarg, el dividirem en tres grups, i hui en parlarem de les cançons de batre i les albaades.

Les cançons de batre o cançons

de treball, com el seu nom indica es cantaven en la batuda dels cereals, en el qui guia les bísties en la batuda, sol cantar cançons de cadència lenta i monòtona, heus ací dos exemples:

Per a segar bona palla
per a batre bon ponent
per anar a veure les xiques
tè que anar un ben calent.

Procedència -Llucena-

Dolorettes filla meua
no et cases amb llaurador
que et farà collir bajoques
en el ple de la calor

Procedència -Llucena-

Ambdues com hem dit, amb un ritme lent i candenciós, intercalat

amb frases d'ànim a la bístia: com "allà pardo", "fora, fora una volteta més", "tordillet a vore si apretes una miqueta"...

Albada, és la música o cançó, o ambdues a la vegada, que es fa a la porta d'una casa, a punta d'alba o en la nit per obsequiar qualcú, també es consideren albaades les cançons de lloança de sants, Mare de Déu, etc., cantades per la nit, amb acompanyament musical o no. Dogut a que les albaades es canten per la nit, i de vegades amb ingestió de begudes, moltes albaades es tornen en satíriques contradint el motiu inicial d'obsequiar a qualcú.

Heus-ne aquí algun exemple:
La Mare de Déu voldria

que tots foram amics
visquerem com a germans
s'acabaren els partits.

Procedència Cabanes

Al Senyor alcalde major
li cantarem les albaades
com no pot fer criar a la dona
prenyo les criades

Procedència, Alcalà

Asoma't a la finestra
cara de setrill de pobre
que encara que tu no vulgues
ton pare ha de ser el meu sogre.

Aureli Puig i Escolí.
Mas el Molló